

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Paraphrasis in Epistola[m] I. Ioannis IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

non est perfectus in charitate, nos ergo diligamus Deum, quoniam Deus prior dilexit nos. Si quis dixerit: Quoniam diligo Deum, & fratrem suum oderit, mendax est. Qui enim non diligit fratrem suum, quem videt, Deum quem non videt, quomodo potest diligere? Et hoc mandatum habemus à Deo, ut qui diligit Deum, diligit & fratrem suum.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

Non ab re esse videtur in prima Dominica de charitate nos instrui, quando quidem virtutum omnium est potissima charitas, multoque maximè necessaria. Dicit igitur Ioannes: Deus charitas est. Non sublimius prædicare potuisset charitatem, quam dicendo illam esse Deum. Loquitur autem de charitate increata, quæ est Deus. In Deo enim realiter idem sunt amans, & amor, seu charitas, sapiens & sapientia: quamvis alia quoque sit charitas creata virtus theologica, & à Deo homini infusa. De vtraque autem ea, quæ sequuntur, verba intelligi possunt: Qui manet in charitate, in Deo manet, & Deus in eo. Si Deus est charitas, non dubium esse potest, eum manere in Deo, quisquis in charitate manserit. Sic etiam, qui charitatem habet infusam (quatenus charitas est virtus theologica, & à Deo infusa) eorum qui manet in charitate, id est, qui in se habet charitatem, manet in Deo, quia habet quod illum agglutinet, inhaerereque faciat Deo. Quomodo autem manet in Deo, sic etiam Deus manet in illo, ipsum inhabitans, in ipsoque per gratiam suam operans. In hoc perfecta, inquit, est charitas Dei nobiscum, ut fiduciam habeamus in die iudicij, non formidantes illum diem, nec Christi aduentum, aut mortem, quam impij & mali timere merito habent. Iusti enim cupiunt dissolui, & esse cum Christo. Atque ideo Dominus illos à signis venturi iudicij, à sineque mundi non vult terreri, dicens vbi de signis quæ finem mundi terribiliter præcedent, Apostolis loquebatur: *Hi autem fieri inipientibus, leuate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra.* Est enim sanctis hic mundus captivitas. Ideo eisdem quoque, aut mors, aut finis mundi, eorum est ex captivitate redemptio. Est igitur fiduciam habere in die iudicij, non timere, ne veniat dies iudicij. Verum, si obijciatur viros perfectos quoque mortem, aut iudicium Dei timere: Dicendum, perfectos quidem timere, dum considerant quid ex seipsis sunt, dumque considerant infirmitatem, & vilitatem suam. Porro, si considerauerint quid sint ex Deo, Spiritu sancto nonnunquam illis testimonium perhibente, quod filij sunt Dei, & tunc non timent, habentes non ex se, sed ex Deo, unde fiduciam habeant: quia ille bonus est, & in æternum misericordia eius. Facit tamen non nihil ad fiduciam hanc bona vita, non ut in illa collocemus fiduciam nostram, sed quod diffidentia careamus, non habentes in nobismetipsis quod sentiamus testimonium, atque argumentum damnationis, aut malæ conscientie. Sed sicut ille est, ita & nos sumus in hoc mundo, hoc est, sicut ipse est in cælo totus bonus, pius, atque charitate perfectus super ingratos, & malos, ita nos sumus in hoc mundo erga inimicos nostros, pij & misericordes, seruantes Domini præceptum, dicentis: *Diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos, & orate pro persequentibus & calum-*

Phil. 1.

Lucæ 21.

Perfecti quomodo dicantur timere mortem aut iudicium.
Rom. 8.

Psalm. 115.

Matth. 5.
Lucæ 6.

niantibus vos, ut sitis filij Patris vestri, qui in caelo est, qui solem suum oriri facit super
 bonos & malos, & pluit super iustos & iniustos. Timor non est in charitate, præ-
 sertim perfecta, excepto timore filiali, atque reuerentiali, qui sanctus est, ^{Psal. 118.}
 permanens in seculo seculi: sed perfecta charitas prorsus eiecit, atque ex-
 cludit omnem alium timorem seruilem, mundanum, aut carnalem, quan-
 doquidem timor poenam habet. Qui enim seruiliter timet, huius conscien-
 tiam rodit & affligit timor, & poenam nihilominus meretur futuram. Qui
 autem timet Deum timore seruili, aut initiali, non est perfectus in charitate,
 neque enim peccatum dimittit, aut Dei custodit beneplacitum aliter, nisi
 quia poenam timet, quemadmodum Poëtarum quidam ait: Oderunt pec- ^{Horatius.}
 care mali formidine poenæ. Oderunt peccare boni virtutis amore. Nos
 ergo diligamus Deum, quoniam ipse prior dilexit nos. Iustissimum autem
 est amantes redamari. Scimus autem nos non solum dilectos esse à Deo, an-
 tequam illum diligeremus, sed etiam cum nondum essemus, cum adhuc
 inimici essemus, dilexit nos, & lauit nos in sanguine suo. Si quis autem dixerit: ^{Rom. 7.}
 Quoniam diligo Deum, & fratrem suum, hoc est, quemcumque hominem ^{Apoc. 11.}
 oderit, odio iniquo scilicet, non vitia tantum, sed personam odians, men- ^{Luca 16.}
 dax est. Neque enim odisse potest proximum diligens Deum, nec diligere
 Deum potest odians proximum. Vna enim est charitas, qua Deus diligitur,
 ac proximus. Quomodo enim diligit Deum, qui transgreditur præceptum
 eius? *Hoc est autem*, inquit, *præceptum meum, ut diligatis inuicem, sicut hoc est*, eo ^{Ioan. 13.}
 modo, quo ego dilexi vos, puta prior, gratis indignos, non diligentes, & ad
 hunc finem, ut saluemini. Eo modo vos quoque diligatis vos mutuo oportet.
 Qui enim non diligit fratrem suum quem videt, Deum quem non vi-
 det, quomodo potest diligere? Si iuxta cognitionem loquimur, quia nihil
 amatur nisi cognitum, verum est hominem faciliorem habere occasionem,
 quare diligatur quam Deum, quandoquidem de homine habemus cogni-
 tionem quam de Deo multo maiorem. Veruntamen si ad honitatem spectetur,
 quæ potissima est causa & ratio diligendi, incomparabiliter habet plu-
 res, ut diligatur rationes Deus, quam homo. Et hoc, inquit, mandatum ha-
 bemus à Deo, ut qui diligit Deum, diligit & fratrem suum. Si quidem Chri-
 stus, quod magnum esset mandatum in lege interrogatus: *Diliges*, inquit, *Deo* ^{Matth. 22.}
minimum Deum tuum, ex toto corde tuo, &c. adiciens, hoc est primum & maximum
mandatum. Secundum autem est simile huic: Diliges proximum tuum sicut teipsum.

EXEGESIS EVANGELII DOMINICAE I.
 post Dominicam S. Trinitatis, Luca XVI.

IN hac Dominica status nobis proponitur vtriusque cum præsentis, tum
 futuræ vitæ nostræ, quo electi, reprobiq; dissimiliter viuunt. Quod li-
 cet oculis quotidie cernamus, puta quam dispar sit mortalium vita hæc
 præsens, nobis tamen hoc hodie in Euangelio nihilominus recitatur, si-
 mulq; commonstratur, quam dispar eorundem, qui conformiter non
 vixerunt, fuerit exitus. Non tamen hic de exitu naturali, hoc est, de mor-
 te est loquendum, quam nonnulli pij duram sentiunt, plerique verò impij
 loquent, sed de retributione & iudicio, quo digna meritis, aut præmia, aut
 suppli-

KKK suppli-